

Notícies i activitats

Estudi Bíblic i Pregària

Els divendres a les 19:30 h., a la casa pastoral.

Consell

El divendres 9 de març a les 17 h.

Assemblea EEC

Dissabte 10 de març a les 10 h., al nostre Temple.

Excursió a la Batalla de l'Ebre

24 de març, amb l'escriptora Asunta Montellà, 26 € més menú de 15 € es pot portar carmanyola. Inscripcions a l'Esther Cortés.

Cultes de Setmana Santa

29 de març 19:30h a Tallers; 30 de març a les 11h a Tallers; 30 de març a les 19:30h a Rubí; 1 d'abril a les 11h a Rubí.

Quadre de març

Dia	Predicació	Litúrgia
4	Jonathan Navarro	Jonathan Navarro Sant Sopar
11	Roman Gómez	Josep Casanovas
18	Jonathan Navarro	Jonathan Navarro Sant Sopar
25	Marta Omaña	Marta Omaña Rams
30	Jonathan Navarro	Jonathan Navarro Divendres Sant

1era Església Protestant a Rubí Carrer del Descobridor Colom, 6
Cultes diumenges a les 11h. Estudi Bíblic i Pregària divendres a les 20 h.
www.esglesiarubi.org - eer1881secretari@gmail.com

El manteniment de la nostre església és un privilegi i una responsabilitat de tots els membres, pots col·laborar fent una aportació mensual en els següents números de compte bancari:

Ofrenes: ES90 2100 3082 9021 0091 0402

Ajut social: ES43 2100 3082 9422 0019 2007

La 1era Església Protestant a Rubí, és membre de l'Església Evangèlica Espanyola, de tradició metodista i presbiteriana (Presbiteri de Catalunya-EEC), del Consell Mundial d'Esglésies, de la Conferència d'Esglésies Europees, del Consell Mundial Metodista i de la Comunió Mundial de Esglésies Reformades.

El Full Protestant

Pensaments, notícies i activitats de la 1era Església Protestant a Rubí

Març de 2018

De conflictes polítics i fe cristiana II

Reprenem el tema de l'article de novembre "De conflictes polítics i fe Cristiana" en el qual explicàvem com es va viure el tema de l'esclavitud en les principals esglésies protestants dels EEUU, durant el s. XIX, i que va ser part dels motius de la guerra civil de secessió, així que seria bo fer una lectura ràpida d'aquell article, tot i que tampoc és imprescindible.

Les esglésies protestants dels EE.UU van passar 15 anys en "guerra" teològica-eclesial fins que, finalment, cadascuna de les grans denominacions (Presbiterians, Metodistes, i Baptistes) es van dividir en dos bàndols que, fins al dia d'avui, en molts casos encara no s'han acabat de reconciliar.

Per què? I més important encara, què ens ensenya la història als protestants del s. XXI?

Hi ha unes dades claus que ens ajudaran a interpretar aquests esdeveniments del S. XIX, i crec que són les següents:

1.- La qüestió econòmica: El Sud esclavista depenia totalment del cultiu del cotó, i el cotó el cultivaven els esclaus. És a dir, una teologia que estigués en contra de l'esclavisme, era una teologia que causaria una crisi econòmica als estats del Sud

que depenien del cultiu del cotó; el Nord industrialitzat no tenia tanta dependència, en aquest sentit, dels esclaus.

2.- A l'altre extrem del país, al nord del Nord, el Pastor Presbiterià Charles Finney s'uneix a la nova onada de restauracionistes que busquen que l'església del s. XIX s'assemblés més a l'església del s. I, i ho fa des d'una antropologia bíblica nova i radical: els esclaus són éssers humans, imatge de Déu, han de ser lliures; i les dones poden participar del culte, i fins i tot pregar en veu alta. Aquesta radicalitat el porta a negar la participació al Sant Sopar d'aquells cristians que tinguessin esclaus.

3.- El silenci institucional: Durant més de la meitat dels anys del conflicte, les tres grans denominacions van intentar imposar el silenci en el debat institucional, per intentar salvaguardar la unitat de les esglésies. A l'any 1839 els Baptistes com a denominació, en el tema dels esclaus encara es declarava neutral. Els metodistes tenen un ferotge debat al 1944, però és que al 1943, 22 pastors i 6000 membres abolicionistes ja havien abandonat l'església per fer la seva pròpia denominació. Per la seva

banda els presbiterians es divideixen teològicament en el 37, tot i això la institució aguanta unida fins als anys 40.

Totes aquestes dades, i més que podríem trobar en el mateix sentit, són molt reveladores. Ens parlen primer de tot de que **cap teologia és neutra** en vers les realitats polítiques i econòmiques del lloc on és realitzen.

¿Veritablement si el Sud no hagués necessitat els esclaus pel seu sosteniment econòmic, hagués sigut tant forta la posició teològica dels esclavistes? Evidentment no ho hagués sigut. La teologia sempre pot ser més lliure quant menys depèn de compromisos polítics i econòmics. Podem estar segurs de que, si l'abolició de l'esclavitud hagués suposat l'ensorrament econòmic del Nord, els teòlegs i pastors abolicionistes també haguessin tingut problemes allà.

En segon terme podem veure que, sempre seran necessàries noves lectures bíbliques, fins i tot per a les qüestions antigues. Al s. XIX, amb més de 1800 anys de cristianisme i 300 anys de Reforma, encara era necessari revisar la interpretació bíblica. Els esclavistes deien: “nois, des del principi dels temps sempre hi ha hagut esclaus, fins i tot a la Bíblia, amb quines novetats teològiques veniu ara? Es que no estimeu les Escripures?”

De la mateixa manera, podem veure com l'accés de la dona al món acadèmic, laboral i polític, ha estat marcat per la posició de la dona dins de l'església, fonamentada en una teologia

concreta que també va ser necessari revisar-la per a que les dones assolissin els drets civils en igualtat amb l'home.

I finalment tenim la qüestió del silenci. Les institucions cristianes davant del conflicte tenen tendència a amagar-se i a silenciar els debats, per a conservar la unitat. En el cas de l'esclavisme poc importava que centenars de milers de persones fossin raptades, venudes, torturades i esclavitzades de per vida, sempre i quan l'església no es dividís.

És clar, ningú no desitja els conflictes, menys encara les divisions, però la història ens ensenya que per molt que la institució, per protegir-se, vulgui imposar el silenci i la prudència, quan el conflicte està servit arribarà més tard o més d'hora. La mateixa experiència va viure l'església amb la qüestió de la dona, i més recentment amb la qüestió de l'homosexualitat.

Conclusions

L'església és un conjunt d'éssers humans que se saben convocats per Déu, és la *ekklesia*, literalment l'assemblea, per tant és un òrgan polític per naturalesa, això no vol dir que sigui d'un partit polític, ni tant sols ha de ser necessàriament d'una línia política, però sí que és totalment política des del punt que confessa al Senyor com a única autoritat absoluta, i des del moment que la seva predicació i els seus actes influeixen en el seu entorn socio-polític. La predicació i la teologia de l'església no és pas neutra. I sovint les seves reaccions responen o a interessos socio-econòmics, o partidistes, o culturals,

o a interessos d'auto-conservació i auto-protecció, més que a una teologia sincera i misericordiosa. D'això hem de ser plenament conscients, negar-ho no ens permetria corregir-ho.

Tanmateix, no podem obviar la qüestió dels radicalismes. Podem observar que en Charles Finney, i els restauracionistes en general, van ser molt radicals en la seva postura fins al punt de negar el Sant Sopar als no abolicionistes; també els metodistes que van deixar la UMC per obrir l'església Metodista-Wesleyana van ser força radicals en el bàndol abolicionista. Però al Sud van aprendre ràpid, i Presbiterians i Baptistes al 1910 van crear la corrent fonamentalista que predicava, i predica encara avui amb força, la inerrància i la infal·libilitat de les Escripures a tots els nivells, la lectura literal, i el creacionisme, entre d'altres, com a resposta a les lectures teològiques que van promoure l'alliberament dels esclaus primer, i l'emancipació de la dona després.

L'església al llarg dels segles ha demostrat, lamentablement massa sovint, que sap més de radicalitats que de diàleg, i de tolerància.

Hem de ser honestos i reconèixer que mai s'ha dit, ni es podrà dir, la última paraula en res. Per molt que ara estiguem al s. XXI i per molta teologia que s'hagi escrit, mai podrem aconseguir-nos amb el que ja s'ha dit, sense més.

Avui, a banda de les qüestions de gènere, o les qüestions ecològiques, ens trobem també damunt la taula

amb qüestions de justícia i de llibertats: Presos polítics? Censura? Assetjament ideològic? Governos intervinguts?

I què ha de dir l'església davant d'aquestes situacions? ¿Ha de callar perquè no és el seu àmbit natural? ¿Que potser no és el nostre àmbit la justícia? ¿Ha de callar per por a ofendre, a perdre membres? ¿Hem de tenir por i lluitar per a la nostra auto-conservació? ¿O ha de radicalitzar-se i tirar endavant sense esperar a ningú, o pitjor, excloent *de facto* les veus diferents que es puguin produir dins del nostre si?

No són mai qüestions fàcils. Però el que està clar, és que, dels conflictes mai ens podrem amagar, doncs ells vindran a buscar-nos.

Hem de continuar sent crítics amb nosaltres mateixos, hem de continuar sent crítics amb les lectures i interpretacions bíbliques del passat, i veure si cal, o no cal, fer una revisió dels supòsits que configuren la nostra predicació.

No podem fugir de la política, ni podem fugir del conflicte, és molt millor un camí en el que fomentem el diàleg intel·lectualment honest, sense por a perdre les nostres institucions humanes, sinó al contrari, amb fam i ganes de viure el Regne i la Justícia de Déu en el nostre propi context.

Jonathan Navarro
Pastor de la 1era Església
Protestant a Rubí
(EEC-IEE)